

*Regeling op het gebied van de invoer en
de uitvoer van goederen*

(In- en uitvoerwet)

MEMORIE VAN ANTWOORD

(Ingezonden bij brief van 5 januari 1962)

Nr. 7

(De vroegere stukken zijn gedrukt in de
zitting 1960—1961)**Algemeen**

Het verheugt de ondergetekenden, dat de vaste Commissie voor de Handelspolitiek, in welker handen de voorbereiding van het onderhavige wetsontwerp werd gelegd, zich blijkens het voorlopig verslag met de inhoud en de strekking van het ontwerp in het algemeen zeer wel kan verenigen. Het stemt hen tot voldoening te kunnen vaststellen, dat de vaste Commissie het eveneens van groot belang acht, dat het in 1944 door de Regering te Londen vastgestelde Besluit Regeling In- en Uitvoer 1944 en de andere zo verbrokkelde wetgeving ter zake thans zullen worden vervangen door een algemene wet, waarin tevens de regeling van de in- en uitvoer van landbouwproducten haar grondslag vindt. Zij menen tevens te mogen vaststellen, dat de door de vaste commissie gemaakte opmerkingen en gestelde vragen over het algemeen niet de strekking hebben, in de grondslagen van de ontworpen wet in te grijpen, doch meer beoogen bepaalde onderdelen ervan in een duidelijker licht te stellen. In het verlangen hieraan te voldoen, mogen de ondergetekenden ter beantwoording van het voorlopig verslag het volgende mededelen.

Blijkens het voorlopig verslag zijn tal van leden met de ondergetekenden van mening, dat er bepaaldelijk behoefte aan bestaat, dat de Regering de beschikking krijgt over voldoende handelspolitieke bevoegdheden. Met het oog hierop kunnen zij instemmen met de inhoud van artikel 2 van het ontwerp, dat deze bevoegdheden onder bepaalde omstandigheden toekent. De door enkele leden geuite mening, dat de mogelijkheid tot parlementaire controle onvoldoende verzekerd zou zijn, kunnen de ondergetekenden niet delen. Naar hun mening biedt het systeem van het vertraagd in werking treden van de uitvoeringsmaatregelen, dat in het wetsontwerp is neergelegd, de Staten-Generaal alleszins de gelegenheid een doeltreffend gebruik van hun controlerende bevoegdheid te maken. Hieraan zij toegevoegd, dat de ondergetekenden — zoals reeds in de memorie van toelichting tot uitdrukking werd gebracht — het uit een oogpunt van slagvaardig beleid noodzakelijk achten te allen tijde over voldoende handelspolitieke bevoegdheden te kunnen beschikken, in welke behoefte niet zou kunnen worden voorzien door incidenteel te treffen voorzieningen bij de wet. Een dergelijke werkwijze zou ook niet stroken met het door de vaste commissie als geheel onderschreven uitgangspunt van één algemene wet ter zake van de in- en uitvoer. Met betrekking tot de doorvoer ligt de situatie geheel anders. De ondergetekenden zijn — zoals eveneens reeds in de memorie van toelichting is uiteengezet — immers uitgegaan van de gedachte, dat aan een regeling te dier zake waarschijnlijk geen behoefte zal bestaan. Mocht te eniger tijd een zodanige behoefte toch blijken, dan zou een op korte termijn tot stand te brengen eenmalige voorziening bij de wet hier wel voldoende uitkomst kunnen bieden.

Meer in het bijzonder wordt in het voorlopig verslag nog aandacht besteed aan de mogelijkheid ingevolge artikel 2 van het ontwerp de in aanmerking komende Minister te machtigen, tijdelijke heffingen op de in- of de uitvoer van goederen vast te stellen. Vele leden konden zich zeer wel met het scheppen van deze mogelijkheid verenigen. Zij achten echter een bijzondere

omzichtigheid geboden bij het toepassen van heffingen in de industriële sector. Te dien aanzien merken de ondergetekenden op, dat ook zij van mening zijn, dat hier met grote voorzichtigheid moet worden opgetreden. Naar hun oordeel kan echter de uitbreiding van de bevoegdheid tot het instellen van heffingen tot de industriële sector mede niet worden gemist met het oog op de nodige coördinatie van de handelspolitieke bevoegdheden binnen de Benelux Economische Unie en de Europese Economische Gemeenschap.

Ter voldoening aan het verzoek van vele leden om nader te worden ingelicht over het overleg, dat in het kader van de Benelux ter coördinatie van de in- en uitvoerwetgeving gaande is met België en Luxemburg, moge het volgende dienen. In overeenstemming met de beginselen, neergelegd in het verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie, is het overleg over de bedoelde coördinatie erop gericht de wetgeving inzake de in- en uitvoer in de betrokken landen in zoverre onderling aan te passen, dat zij een voldoende grondslag biedt voor die bevoegdheden, welke noodzakelijk zijn ter verzekering van de uitvoering van de gemeenschappelijke handelspolitiek. Het onderhavige wetsontwerp is aangepast aan de resultaten van dit overleg. Er bestaat alle reden te veronderstellen, dat ook bij het opstellen aan Belgische zijde van een soortgelijk ontwerp van wet met bedoelde resultaten rekening zal worden gehouden.

Ook met betrekking tot de samenwerking met de Lid-Staten en de organen van de Europese Economische Gemeenschap geldt, dat deze in eerste aanleg niet zozeer tot een formele gelijkmaking van de wetgeving in de betrokken landen noopt als wel tot coördinatie van de bevoegdheden, waarover de Regeringen ter verwezenlijking van deze samenwerking moeten beschikken. Al verkeert in dit internationaal verband de gemeenschappelijke handelspolitiek nog in een stadium van opbouw, toch heeft het zich inmiddels ontwikkelende overleg over de handelspolitieke samenwerking tussen genoemde Staten en organen de ondergetekenden reeds duidelijk gemaakt, dat het onderhavige wetsontwerp een instrumentarium inhoudt, dat voldoende mogelijkheden biedt om de mogelijk uit dit overleg voortvloeiende verplichtingen na te komen. Dit houdt tevens in, dat naar de mening van de ondergetekenden voldoende aansluiting bij de in de andere Lid-Staten bestaande bevoegdheden verzekerd is.

Vele andere leden achten de redenen, waarom een regeling van de doorvoer niet in het thans aanhangig gemaakte wetsontwerp is opgenomen, niet overtuigend. Ofschoon zij de grote belangen, die voor Nederland aan een vrije doorvoer verbonden zijn, erkennen, zijn zij nochtans van mening, dat er zich gevallen voordoen, waarbij deze doorvoer aan bepaalde beperkingen moet worden gebonden. De ondergetekenden — rekening houdende met het advies van de Sociaal-Economische Raad, waarin het nationaal belang van de handhaving van de vrijheid van doorvoer op de voorgrond wordt geplaatst — menen hiertegenover te moeten stellen, dat beperkingen van de vrijheid van doorvoer slechts dan in overweging zouden moeten worden genomen, indien daaraan uit hoofde van de internationale samenwerking op grond van zeer bijzondere omstandigheden behoefte zou bestaan en de in de internationale samenwerking beoogde doeleinden niet anders dan door een beperking van de vrijheid van doorvoer zouden kunnen worden bereikt. Van een dergelijke behoefte is tot dusverre in het internationale handelspolitieke overleg niets gebleken. In het enige geval van gemeenschappelijke in- en uitvoerbeperkingen, en wel betreffende de uitvoer binnen de E.G.K.S., waarbij het vraagstuk van controle op de doorvoer aan de orde kwam, bleek met een systeem van landingscertificaten te kunnen worden volstaan zonder dat het nodig was met een doorvoerverbod het gehele doorvoerkeer onder controle te brengen. Juist met het oog op de grote economische belangen, die voor ons land met de doorvoer zijn gemoeid, dient naar de mening van de ondergetekenden in het internationaal overleg het standpunt te worden ingenomen dat ingrijpen in de doorvoer alleen in uitzonderlijke omstandigheden aanvaardbaar is. Reden waarom aan de Hoge Autoriteit van de E.G.K.S. noch aan enig ander internationaal orgaan een oordeel is gevraagd

over het al dan niet opnemen van een bepaling inzake de doorvoer in de ontworpen wet. In het — zoals gezegd — enige geval van een gemeenschappelijke uitvoerbeperking, waarbij zich het vraagstuk van de doorvoercontrole voordeed, waren de andere Lid-Staten van de E.G.K.S. met Nederland van oordeel, dat het systeem van landingscertificaten de beste oplossing bood.

De ondergetekenden hebben in de memorie van toelichting opgemerkt, dat heffingen onder meer een geëigend middel zijn ter bestrijding van dumping. In het voorlopig verslag is de vraag gestelde, of hieronder ook de sociale dumping moet worden verstaan. In antwoord hierop menen de ondergetekenden te mogen verwijzen naar het eveneens in de memorie van toelichting vervatte betoog, dat de heffingen nodig kunnen zijn tot het bereiken van een egalisatie van de prijzen van buitenlandse en binnenlandse goederen in gevallen, waarin deze zodanig zouden verschillen, dat daaruit ernstige moeilijkheden voor de Nederlandse economie zouden voortvloeien. Van zodanige situatie kan onder meer elke vorm van dumping de oorzaak zijn. Van ernstige moeilijkheden voor de Nederlandse economie kan uiteraard ook dan sprake zijn, wanneer prijsverschillen als hierboven bedoeld zich slechts binnen een of meer bedrijfstakken voordoen. Het spreekt vanzelf, dat bij het overwegen van de vaststelling van een invoerheffing ter bestrijding van dumping, van welke aard ook, zal moeten worden nagegaan, of de te nemen maatregel wel past in het patroon van de dan gevoerde handelspolitiek en zal rekening moeten worden gehouden met de verplichtingen en regels voortvloeiende uit de internationale overeenkomsten en het internationaal handelspolitiek overleg.

Zoals in de memorie van toelichting op het voorontwerp is vermeld, kunnen de belangen, ter behartiging waarvan met gebruik van de voorgestelde bevoegdheden handelend moet worden opgetreden, moeilijk uitputtend worden opgesomd. De belangen, aangeduid in de memorie van toelichting op het voorontwerp (blz. 18, linker kolom) en in de memorie van toelichting op het wetsontwerp (§ 2), zijn als algemene voorbeelden bedoeld. Onder deze voorbeelden zijn ook te rekenen de gevallen, waarin het wenselijk zou kunnen blijken corrigerend op te treden in het handelsverkeer met landen met een staathandel.

De in het voorlopig verslag gestelde vraag of de in de memorie van toelichting op het voorontwerp vermelde gevallen van optreden met gebruik van de voorgestelde bevoegdheden ook nog in de huidige omstandigheden gelden, menen de ondergetekenden in het algemeen bevestigend te kunnen beantwoorden, zij het dat bepaalde van deze gevallen toenmaals van een meer sprekend belang waren dan op het ogenblik. Ondanks het feit, dat de bedoelde opsomming vóór het tot stand komen van het E.E.G.-verdrag is opgesteld, blijven de daarin genoemde gevallen hun betekenis behouden, ook al zijn zij niet alle in de memorie van toelichting op het voorliggende wetsontwerp opgenomen. Evenals b.v. de regels van het G.A.T.T. en de E.G.K.S., laten ook de bepalingen van het later tot stand gekomen E.E.G.-verdrag in bepaalde omstandigheden en onder zekere voorwaarden het hanteren van de krachten de ontworpen wet mogelijke bevoegdheden toe.

Bij het onderscheid tussen heffingen en invoerrechten hebben de ondergetekenden reeds in de memorie van toelichting (blz. 9, eerste kolom, bovenaan) stilgestaan. Zij zien de noodzaak niet in om in het onderhavige wetsontwerp naast de bevoegdheid tot het toepassen van heffingen — welke toepassing geheel op de doelstellingen van deze wet afgestemd zal zijn en, naar het hun voorkomt, in alle gevallen, waarin voor het dienen van die doelstellingen aan een dergelijke maatregel behoefte zal blijken te bestaan, voldoende uitkomst zal kunnen bieden — nog een afzonderlijke mogelijkheid tot het heffen van „tijdelijke invoerrechten” te introduceren.

De opmerking op blz. 8 van de memorie van toelichting, inhoudende, dat de in het wetsontwerp gekozen figuur, waarbij het in werking treden van een invoer- of uitvoerbesluit twee maanden wordt opgeschort, de voorkeur verdient boven het door de Sociaal-Economische Raad aanbevolen systeem van stilziggende bekrachtiging, berust op de overweging, dat

bedoelde opschorting aan de Staten-Generaal alleszins de gelegenheid biedt tot een doeltreffend gebruik van hun controlerende bevoegdheid, nochtans zonder dat het in werking treden of in werking blijven ook formeel van het oordeel van de Staten-Generaal afhankelijk wordt gesteld. Nu in het stelsel van het wetsontwerp de bevoegdheid tot het vaststellen van invoer- en uitvoerbesluiten door de centrale wetgever aan de Kroon wordt gedelegeerd, achten de ondergetekenden het logisch, dat de Regering ter zake alleen in het kader van haar algemene politieke verantwoordelijkheid aan de controle van de Staten-Generaal onderworpen zal zijn.

Zoals uit het voorlopig verslag blijkt, zouden vele andere leden, naar analogie van de desbetreffende bepaling in de Landbouwwet, gaarne een verplichting tot periodieke verslaggeving aan de Staten-Generaal over de toepassing van de In- en uitvoerwet in het voorliggende wetsontwerp zien opgenomen. De ondergetekenden merken echter op, dat de analogie met de Landbouwwet niet geheel opgaat. Het beoogde artikel 30 van de Landbouwwet heeft toch alleen betrekking op hoofdstuk III van die wet en niet op hoofdstuk V, hetwelk de in- en uitvoerbepalingen bevat. Toch hebben de ondergetekenden in beginsel geen bezwaar tegen een verplichting tot periodieke verslaggeving. Zij vragen zich niettemin af of een periodiek verslag omtrent de werking van de ontworpen wet wel waarde zou hebben, gezien de uitvoerige gegevens met betrekking tot het in- en uitvoerbeleid, die reeds bij de behandeling van de jaarlijkse begroting worden verstrekt en die nog worden aangevuld door de jaarlijkse verslaggeving betreffende de uitwerking en toepassing van de E.E.G.- en Euratomverdragen en door het regelmatige overleg, dat de eerste ondergetekende met de vaste Commissie voor de Handelspolitiek voert. Onder deze omstandigheden hebben zij er dan ook van afgezien een afzonderlijke verslaggeving in het wetsontwerp vast te leggen.

De mededeling in de memorie van toelichting, op blz. 9, in de tweede volledige alinea van de eerste kolom, beoogt slechts tot uitdrukking te brengen, dat heffingen en restituties, die een aanmerkelijke invloed op 's lands financiën hebben of kunnen hebben, niet buiten de Minister van Financiën om zullen worden vastgesteld. De uitdrukking „na overleg” lag hier het meest voor de hand, aangezien deze Minister in de gevallen, die in de onderhavige passage van de memorie van toelichting zijn bedoeld, bij de vaststelling zelf niet betrokken zal zijn en het met hem te plegen overleg derhalve uiteraard aan de vaststelling zal moeten voorafgaan. Een meer principiële betekenis dient aan deze woordkeus niet te worden toegekend.

De redenen, waarom het voorstel van de Sociaal-Economische Raad om in de algemene maatregel van bestuur, die machtigt tot het vaststellen van heffingen, de omvang van de bevoegdheid nader te preciseren, niet is overgenomen, zijn in de memorie van toelichting uiteengezet. De onmogelijkheid, bij voorbaat alle omstandigheden, die zich kunnen voordoen, te overzien, zou ertoe nopen in het invoer- en uitvoerbesluit steeds een vrij hoge maximumgrens te kiezen. Aldus zou van een reële waarborg voor de justitiabelen toch geen sprake zijn. Het nut van een voorziening, als door de Sociaal-Economische Raad is bepleit, zou naar de mening van de ondergetekenden dan ook zeer problematisch zijn.

De door verscheidene leden gestelde vraag, of het te verwachten is, dat met te goeder trouw afgesloten en lopende contracten te allen tijde rekening zal worden gehouden, kunnen de ondergetekenden in bevestigende zin beantwoorden. Dit betekent evenwel niet, dat in alle hierbedoelde gevallen een door de betrokkene gevraagde ontheffing zal worden verleend.

Uiteraard zal bij de behandeling van verzoeken om ontheffing zoveel mogelijk op alle in het geding zijnde belangen worden gelet, hetgeen medebrengt, dat de belangen van de betrokkenen zullen worden afgewogen tegen het algemeen belang. De gevallen van „lopende contracten” zullen vanwege hun bijzonder aspect met des te groter omzichtigheid worden behandeld. Indien verlening van de gevraagde ontheffing

niet stuit tegen een overwegend algemeen belang, zal deze aan de betrokkene zeker niet worden onthouden.

Artikelen

Artikel 2, lid 4. Naar aanleiding van de vraag, welke argumenten ertoe hebben geleid, dat door de Regering een afwijzend standpunt is ingenomen ten aanzien van de suggestie van de Sociaal-Economische Raad om in de wet de verplichting op te nemen om zowel de Sociaal-Economische Raad, respectievelijk een commissie ex artikel 43 van de Wet op de Bedrijfsorganisatie, als het betrokken bedrijfslichaam te horen, merken de ondergetekenden op, dat overeenkomstig het vierde lid van artikel 42 van de Landbouwwet — welk artikel bij het in werking treden van het voorliggende wetsontwerp komt te vervallen — tot dusverre bij de totstandkoming van Regelen betreffende de in- en uitvoer van landbouwprodukten alleen de daarbij in belangrijke mate betrokken produktschappen en bedrijfsschappen zijn gehoord. De ervaring, die hiermede onder de werking van de Landbouwwet is opgedaan, heeft aangetoond, dat het bij het treffen van dergelijke regelen in vele gevallen om technische vraagstukken gaat, waartomtrent de Sociaal-Economische Raad, indien gehoord, toch weer de betrokken bedrijfslichamen zou moeten horen. In aanmerking genomen, dat de betrokken bedrijfslichamen bij het geven van een advies zelf ook met het algemeen belang rekening moeten houden, leek het de ondergetekenden niet nodig de bestaande praktijk te wijzigen door voor te schrijven in alle gevallen ook de Sociaal-Economische Raad te horen.

Hun beleid zal erop zijn gericht om omtrent die regelen, welke direct het algemene invoer- en uitvoerbeleid raken, de Sociaal-Economische Raad te horen en omtrent die regelen, welke van meer technische aard zijn, het advies van de betrokken bedrijfslichamen te vragen.

Wat betreft de vraag over het horen van representatieve organisaties uit het vrije bedrijfsleven, indien produkt- of bedrijfsschappen ontbreken, wijzen de ondergetekenden erop, dat, indien een produkt- of bedrijfsschap ontbreekt, altijd de Sociaal-Economische Raad of een Commissie ex artikel 43 van de Wet op de Bedrijfsorganisatie zal worden gehoord. Naar hun mening is de Sociaal-Economische Raad zodanig breed samengesteld en zal ook een Commissie ex artikel 43 van de Wet op de Bedrijfsorganisatie een zodanige samenstelling hebben, dat daarin de mening van de vrije bedrijfsorganisaties in voldoende mate tot uitdrukking kan komen. Bovendien zijn de ondergetekenden ervan overtuigd, dat de reeds lang bestaande contacten hebben bewezen in hun huidige vorm op meer afdoende en eenvoudiger wijze te voorzien in de gelegenheid om langs directe weg van de wensen van het vrije bedrijfsleven kennis te nemen, dat het geval ware wanneer het horen van de bedoelde organisaties in het onderhavige wetsontwerp zou worden geformaliseerd.

De ondergetekenden kunnen bevestigen, dat het in het voornemen ligt de in dit artikel voorgeschreven adviezen als regel te publiceren. Zij menen echter met de mogelijkheid rekening te moeten houden, dat de inhoud van een advies zodanig zal zijn, dat publikatie met het oog op de bescherming van bepaalde belangen ongewenst moet worden geacht.

Artikel 8, lid 1. De bepaling van artikel 8, die de geldigheidsduur van een krachtens artikel 7 gegeven beschikking stelt op een termijn, aflopende acht maanden na de ontvangst van het advies (van welke ontvangst mededeling in de *Staatscourant* wordt gedaan), is aldus opgezet, teneinde de Regering in alle gevallen een toereikende voorbereidingstijd voor het tot stand te brengen invoer- of uitvoerbesluit te waarborgen. Rekening gehouden met de wettelijk voorgeschreven wachttijd van twee maanden tussen de afkondiging en de inwerkingtreding van een invoer- of uitvoerbesluit, zal zodanig besluit, wil een lacune tussen de beschikking en het besluit worden voorkomen, binnen zes maanden na de ontvangst van het advies het *Staatsblad* moeten hebben bereikt. De ondergetekenden geven aan de gekozen opzet de voorkeur boven een systeem, waarbij de geldigheidsduur van de beschikking zou worden gesteld op een ge-

fixeerde termijn, al dan niet met een, uiteraard slechts beperkte, mogelijkheid tot verlenging.

Artikel 10. In antwoord op de in het voorlopig verslag gestelde vraag, waarom het vragen van advies aan enig adviescollege niet is voorgeschreven voor het nemen van de in artikel 10 bedoelde ministeriële beschikkingen, zij medegedeeld dat vanwege de buitengewone aard van de omstandigheden, waaronder dit artikel als regel zal worden toegepast, en de noodzakelijkheid onder zodanige omstandigheden snel te kunnen ingrijpen, naar de mening van de ondergetekenden een verplichting tot het vragen van advies een ernstige belemmering zou zijn. Ook de procedure van artikel 7, tweede lid, is voor de hier bedoelde gevallen ongeschikt. Enerzijds zij in dit verband opgemerkt, dat het aldaar bedoelde advies, dat vóór de vaststelling van de invoer- of uitvoerbeschikking dient te zijn aangevraagd maar eerst tijdens haar werking wordt uitgebracht, niet op die beschikking betrekking heeft, doch op het toekomstige invoer- of uitvoerbesluit, waaraan de beschikking bij wijze van voorlopige voorziening voorafgaat. Anderzijds komt het de ondergetekenden voor, dat, zou in geval van toepassing van artikel 10 op overeenkomstige wijze advies over de betrokken beschikking zelf worden gevraagd, het advies, doordat het eerst na de vaststelling van de beschikking zou worden uitgebracht, toch zijn doel zou missen.

Een beschikking ex artikel 10 strekt immers slechts tot intrekking van een groep verleende vergunningen of ontheffingen en draagt dus een „incidenteel” karakter: zij heeft een éénmalige, terstond aflopende werking. Van een ongedaanmaking achteraf kan hier moeilijk sprake zijn.

Artikel 11. Blijkens een opmerking in het voorlopig verslag wordt het door vele leden betreurd, dat in het voorliggende wetsontwerp geen bepaling is te vinden met betrekking tot het horen van de Sociaal-Economische Raad bij de overdracht van bevoegdheden aan het bestuur van een produkt-, een hoofdbedrijf- of een bedrijfsschap. Zoals reeds in de memorie van toelichting, blz. 13, rechterkolom, tot uitdrukking is gebracht, hebben de ondergetekenden — indachtig artikel 41 van de Wet op de Bedrijfsorganisatie, waarin het horen van de Sociaal-Economische Raad in belangrijke zaken is voorgeschreven — het voornemen deze raad te horen in alle gevallen, waarin zulk een overdracht van meer algemene of principiële betekenis is. Het komt hun echter bezwaarlijk voor in het voorliggende wetsontwerp een bepaling dienaangaande op te nemen, aangezien de grens tussen deze gevallen en die, waarin het gaat om een voorziening van ondergeschikte betekenis — hetgeen zich met name bij wijzigingen van een overdrachtbeschikking voordoet, die slechts van technische aard zijn en niet meer inhouden dan b.v. mutaties op de bij die beschikking behorende goederenlijst —, moeilijk op een voor alle eventualiteiten bruikbare wijze valt aan te geven. Opgemerkt zij, dat in de Landbouwwet, bij de toepassing waarvan op het gebied van in- en uitvoer inschakeling van bedrijfslichamen reeds thans op ruime schaal voorkomt, een dergelijke bepaling niet is opge-

nomen. Overigens valt het nauwelijks te verwachten, dat de Sociaal-Economische Raad op overdracht van minder belangrijke — technische — bevoegdheden afwijzend zou adviseren.

Van deze gelegenheid hebben de ondergetekenden gebruik gemaakt om in het wetsontwerp enkele wijzigingen en verbeteringen van ondergeschikten aard aan te brengen. Zij zijn in de bijgaande nota van wijziging neergelegd.

In artikel 1, vierde lid, is ten aanzien van het begrip „fabrieksentrepots” de verwijzing naar de wet van 7 juni 1919 (*Stb.* 318) vervangen door een verwijzing naar de inmiddels tot stand gekomen nieuwe „Algemene wet inzake de douane en de accijnzen” (*Stb.* 1961, 31).

Artikel 4, eerste lid, is aangevuld met een volzin, bepalende dat onder de gegevens, die in verband met aanvragen van vergunningen, restituties en ontheffingen kunnen worden verlangd, ook bewijsstukken begrepen kunnen zijn. Ofschoon huns inziens het begrip „gegevens” zo ruim is, dat het, ook zonder uitdrukkelijke aanduiding in de wet, bewijsstukken kan omvatten, hebben de ondergetekenden, in aanmerking nemende, dat voor de beslissing op aanvragen op het onderhavige gebied het overleggen van bewijsstukken veelvuldig zal moeten worden verlangd, er de voorkeur aan gegeven elke twijfel ten aanzien van de bevoegdheid hiertoe uit te sluiten door de bewijsstukken alsnog met zoveel woorden in de wettekst te vermelden.

Artikel 6, tweede lid, was abusievelijk in het wetsontwerp opgenomen. Dit artikellid is, naast artikel 4, derde lid, overbodig. De nota van wijziging voorziet dan ook in schrapping daarvan.

De Minister van Economische Zaken,
J. W. DE POUS.

De Minister van Landbouw en Visserij,
V. G. M. MARIJNEN.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. LUNS.

De Minister van Justitie,
A. C. W. BEERMAN.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
E. H. TOXOPEUS.

De Minister van Financiën,
J. ZIJLSTA.

De Minister van Defensie,
S. H. VISSER.